

Páratlan életút egy község szolgálatában

Beszélgetés Koloszar Annával, Felsőtárkány díszpolgár asszonyával

Amikor öt évvel ezelőtt kineveztek közművelődési vezetőnek, ugyanilyen rekkenő hőséggel érkező koranyár volt, mint a mostani. Többször kimentem az utcára, hogy beszélgessek, informálódjam az emberektől: mit várnak tőlem, mivel szeretnének szabadidejükben foglalkozni? Mígnem valaki azt tanácsolta, keressem fel Koloszar Annát, majd ő elmondja milyen volt az élet, amikor ő volt a Kultúrház vezetője.

Most újra felkerestem az immár 85 éves Ancika nénit, aki frissen, vidáman nyitott ajtót.

Hogy tetszik lenni – hangzott a kérdés, melyet közel kétórás beszélgetés követett.

- A Felsőtárkányban eltöltött hatvan esztendő, három generáció életének megismerése, a családokkal való együttélés, a község sokszínű szálai, száz, meg száz szép emléket idéznek számomra. A negyvenes évek elején sümegi lányként kitűnő eredménnyel végeztem a védőnőképzőt, így választhattam, hol kezdem a pályámat. Egert választottam, majd egy év után a táj szépsége miatt Felsőtárkányba költöztem. A sors rendelte így, hiszen 1941-ben a településnek nagy szüksége volt egy ilyen emberre. Éjt nappallá téve foglalkoztam a születő gyermekekkel, az emberek testi, lelki bajaival, a falu szépítésével, az öregek gondjaival. Nagy volt a szegénység akkoriban – emlékezett vissza. Munkalehetőséget csak az Erdészeti adott, sokan summásként keresték kenyerüket, vagy állatok tartásával foglalkoztak.
- *Milyen körülmények között éltek akkor a tárkányi emberek?*
- A lakások általában egy szoba, konyhából álltak. Adataim szerint 56 házban volt legalább 6 gyerek. Gyakran kellett a családokhoz kijárni, de annak örülök, hogy mindenhová úgy mentem, mintha családtag lettem volna. Sokszor kiváltottam a gyógyszereket a saját pénzemen is, hogy segítsek a bajba jutottakon. A mai napig is ismerem a tárkányi családok gondját, baját, örömét.
- *Az ötvenes években fejlődésnek indult az ország, milyen hatásai voltak ennek a faluban?*
- Öröm volt nézni, amikor épült a Berva, egyre több kenyérkereső jutott munkához, 1970-ben például 700 tárkányi dolgozott a gyárban. Megindult a falu fejlődése és a község is igényelte a jobb, tartalmasabb életet, a környezet szépítését, a közösséghez való tartozás erősítését. Szép napok voltak ezek: - emlékszik Ancika néni, miközben gondosan összegyűjtött, megsárgult könyveket vesz elő – előadásokat tartottam, tanfolyamokat szerveztem akkoriban. Dolgoztam a Vöröskeresztben, a Békemozgalomban, az Ifjúságvédelmi Bizottságban, a környezetvédelemben, a Nők Iskolájában, az Áfész igazgatóságában.
- *Szinte hihetetlen, hogy mennyi minden fért egy-egy napjába, árulja el a titkot, hogyan csinálta?*
- Elsősorban az időt tudni kell beosztani, a védőnői munka kötetlensége lehetőséget adott számomra sok mindenre, és a legjobb társam a bicikli volt, amellyel mindenhová el tudtam érni. Például mikor még nem volt állandó orvos, reggel héttől nyolcig elláttam a súlyosabb betegeket, majd 8-tól 11-ig a rendelőben dolgoztam, majd 11-től délután négyig látogattam a családokat és ezután következett a községi munka. Szinte minden héten megfordultam az iskolában, ahol egészségügyi felvilágosítást tartottam. Szerveztem a varró tanfolyamot, a Nők iskoláját, és a vöröskeresztes feladatokat.

- *A közművelődés sem maradt ki a sokrétű pályafutásból.*
- Tíz éven át 1970 és 1980 között a Művelődési Házat vezettem. Ezalatt hat színdarabot tanultak a fiatalok, idősebbek. Újjáéledt a Tárkányi Lakodalmas és az Áfész támogatásával sok emlékezetes versenyen, bemutatón vettünk részt.
- *Hogyan telnek ma a napjai?*
- Szigorú napirend szerint élek. Gondozom a kertemet, mindennap kettőkor ebédelek. Délután kiolvasom az újságot, este inkább a rádiót hallgatom. Jó az egészségem, tájékozott vagyok, úgy a nagypolitikában, mint a helyi történelemben.
- *Elégedett az életével?*
- Sokan, sokféle képpen elismerték a munkámat, legbüszkébb az 1993. augusztus 20-án kapott Felsőtárkányért emlékérem kitüntetésre, díszpolgári címre vagyok, amelyet eddig egyedül én kaptam meg. Számomra mindig a munka volt a legfontosabb. Elégedett vagyok az életemmel, fájdalmam, az 1941-ben a háborúban odaveszett édesapám miatt van. Hálásan gondolok édesanyámra, aki megteremtette a feltételt az én munkálkodásomhoz.

A boldog öregkort a tisztességgel, becsülettel elvégzett munka adja és Isten ajándéka, hogy elégedetten éljünk emlékeinkkel és amit tudunk adjunk át környezetünknek. Koloszar Annának egy település nevében mondhatunk köszönetet hat évtizedes munkájáért és kívánunk neki a továbbiakban is jó egészséget.

Katona Istvánné

2000. június